

244

A társadalom újjá varázsolta a kispesti Népfrent-székházat

A XIX. kerületi népfrentbizottság centenáriumi kibővített ülésére egy-szerű meghívókat bocsátottak ki. Pe-dig ezt az ülést a megszokott rutin-értekezletektől az is megkülönböz-tette, hogy azt első ízben tartották a részben társadalmi munkával újjá-varázsolta kispesi Népfrent-székház reprezentatív nagytermében. Ünne-pi eseményre mutatott az ülés ven-dégeinek a névsora is. Megjelent ott Bencsik István, a Hazafias Népfrent Országos Tanácsának főtitkára, Bo-donyi Pálné, a budapesti népfrentbi-zottság titkára, Molnár Endre, a XIX. ker. pártbizottság első titkára, Virágh Ferencné, a XIX. ker. Ta-nács elnöke, Hegedűs János, a XIX. ker. KISZ-bizottság titkára.

A vendégeket az ülés előtt Rudits József, a kispesi népfrentbizottság elnöke, és dr. Kóczán László népfrenttitkár kalauzolta végig a felújít-tott épületen s csak annak megte-kintése után került sor a székház ünnepélyes átadására.

*

Dr. Kóczán kerületi népfrenttitkár bennünket is végigkalauzolt a szin-te újnak mondható székházon és — bejárva a tágas nagytermet, a ké-nyelmes bútorokkal berendezett ta-nácskozó termet, a szeszmentes büfé-vel felszerelt klubtermet, a fiatalok korszerű Pinceklubját, a szocialista brigádok számára fenntartott, még berendezetlen „Mini-Klubot”, a ba-rátságos titkári szobát —, megelége-déssel kellett megállapítanunk, hogy az egykor elhanyagolt, szűkös kis-pesti népfrentházból a főváros egyik legnagyobb és legkulturáltabb székházát sikerült kialakítani.

— Az elavult székház felújításá-ra már elődöm is tett erőfeszítése-ket — mondotta dr. Kóczán titkár —,

de az egyéb nehézségeket az is fo-kozta, hogy székházunk annak idején az egyetlen volt a fővárosban, amely — népfrenttulajdon volt ugyan, de anyagi keretünk, sajnos, nem volt a karbantartására. Virágh elvtársnő-nek, a kerület tanácselnökének a tá-mogatásával ez év elején sikerült el-érniük, hogy a házat a kerületi In-gatlankezelő Vállalat vette a maga kezelésébe.

— Ez előfeltétele volt a felújítás-nak? — kérdeztük.

— Enélkül hozzá sem foghattunk volna. Még így is sokáig főtt a fe-jünk, amikor városfejlesztési bizott-ságunk — *Dianóczky János* Ybl-dí-jas építészmérnökkel az élén — *tár-sadalmi munkában* elkészítette az épületfelújítás, valamint a belső át-alakítás és felszerelés terveit és költsé-gvetését, s ebből kiderült, hogy a rekonstrukció — a legtakarékosabb megoldással is — 7—800 ezer forint-ba kerül... Elkeseredetten tettük fel a kérdést: „Miből?” Az élet megad-ta rá a választ: a kispesi emberek lelkesedéséből. De persze, a felsőbb népfrentszervek is segítettek.

— Hogyan indult meg a társadal-mi mozgósítás?

— Először a KIOSZ kispesi cso-portjával vettük fel az érintkezést. Kisiparosainkkal már hosszú évek óta kedvező a kapcsolatunk. Most is megértéssel fogadták a kérésünket, pedig — be kell vallanom — nem is voltunk szerények. Hogy a felújítás az őszi évadra befejeződhessen, *nyári munkát* kértünk kisiparos barátainktól, holott jól tudtuk, hogy a főszezonban ők is a legjobban el vannak foglalva. Felismerték az ügy sürgősségét és harminc kisiparos: kőművesek, vízszerezők, villanysze-relők, asztalosok, lakatosok, parketta-lakkozók, szobafestők, mázoló-k vállalták a rájuk eső munkát s azt